

Tema: SAMOSTOJNOST OTROKA

Predavatelj: MARKO JUHANT

Marko Juhant je po poklicu specialni pedagog s precejšnjo profesionalno kilometrino in izkustvenim pristopom, zato je še posebej priljubljen prav pri starših.

G. Juhant že v uvodu pove, da poimenovanje različnosti generacij z »generacija X«, »generacija Y«, itd. v osnovi zgreši bistvo, kajti niso razlike med generacijami vezane na genetske spremembe, ampak na način vzgoje – torej zaradi vpliva okolja. Današnje generacije otrok so torej drugačne zato, ker so VZGAJANE DRUGAČE.

Otrok v predšolskem obdobju ne potrebuje nobenih naprav, ki so na baterije! Naj v svoji otroški sobi nimajo TV, računalnikov. Naj imajo samo nočno lučko.

Opažamo, da otroci prehitro shodijo, težko berejo kasneje v šoli – leva in desna hemisfera ne delujeta sinhrono.

Starši naj se vprašajo – ali bi otrok znal poskrbeti zase, če vas ne bi več bilo? Če se odrasli tega dejansko zavedamo, potem bomo otroke vzgajali in ne razvajali.

Vprašanje odloga všolanja – otroci bodo samo eno leto starejši, fizično močnejši. Ni vedno na mestu, da otroka pustimo v preveč varnem okolju.

Otroka je tudi po opravkih potrebno vzeti s seboj – npr. mu pokazati, kako se uredi registracija avta, kako prebelimo steno v stanovanju, kako je tudi nam neprijetno in nas je strah, ko gremo k zobozdravniku, ipd. Če otrok npr. sodeluje pri barvanju stene v dnevnem prostoru, bo prepoznal novo vrednost le-te, ne bo več s flomastri risal po steni in še mlajšega brata bo opozoril, da se na steno ne riše.

Kaj menite, katero utež bo izbral otrok – najlažjo ali najtežjo? Seveda najtežjo, otrok si izbira v življenju izzive. Uspe tisti, ki ne odneha, tudi ko je zanj težko.

Moderen tip vzgoje postaja VZGOJA Z ODLAGALIŠČEM – otroke vključujemo v več različnih dejavnosti, k babicam in dedkom, skupnega življenja je tako malo, otrok pa ravno to najbolj pogreša.

Kaj je z otrokom, ki hodi k angleškim uricam v vrtcu kasneje v šoli? Večinoma se dolgočasi, ker že veliko zna in lahko je posledično med poukom moteč, kar mu prinaša neželene težave.

Ko ima otrok težavo, je to potrebno sprejeti kot IZZIV, IZKUŠNJO in ne osebno - kot nerešljiv PROBLEM.

Pri otroku si je treba vzeti čas, da nam pove celo zgodbo in ne delati prehitrih zaključkov. Včasih tako situacijo vidimo v čisto novi luči.

Otroku omogočiti, da sodeluje pri domačih opravilih – to je pot k uspešni in zadovoljni odrasli osebi. Če ne pričakujemo, ne zahtevamo, otrok sam od sebe ne bo veliko naredil in ne bo pridobival na delovnih navadah. Otroci ob takih zadolžitvah postajajo spretni, začnejo ustvarjati, potrebno jim je dati različno delo, verjeti v njih, da zmorejo. Povejte jim, da ste ponosni nanje, to jim daje moč in zaupanje vase.

Že štiriletnik zmore posesati sobo, ne potrebuje navodil, naj se uči preko opazovanja vas. In naj delo vedno tudi zaključi – delo je zaključeno, ko pospravi sesalec na njegovo mesto. Otroku potrebuje pohvalo, ne čokolade in novih igrač, temveč povratno informacijo staršev.

Prav tako je otrokom potrebno dopustiti njihovo prosto igro - takrat naj se odrasli ne vključujejo (helikopter starši, ki postajajo že dron starši ☺). Otroci se prek proste igre učijo medsebojnih odnosov, vlog, sodelovanja, dogovarjanja, timskega načrtovanja.

Namesto, da odrasli že vnaprej sodimo, kaj se je zgodilo, je potrebno otroku zastavljati vprašanja – najlažje si pomagamo z vprašanji na črtko »k« - kdo, kako, kdaj, ipd. ter mu dopustiti, da svojo zgodbo pove on sam.

Zapisala: Andreja Šunkar, svetovalna delavka